ρετὸς αὐτὸς δὲ τὸν ὤθησεν ὅπου εὑρίσκεται σήμερον.

— Ἀλλ' ἐκ πάντων τούτων τί μέλλει νὰ συμβῇ ;

— Τὸ ἑξῆς. Ὁ υἱὸς Βερνιὲ θὰ ταφῇ μεθαύριον· θὰ ἐνεργηθῇ σύντομος ἀνάκρισις. Ὁ κόμης Μ... θὰ καταδιωχθῇ ἴσως διὰ τὸν τύπον. Πάντα τὰ δίκαια εἶνε ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἶνε γέρων, ἐγένετο ἀντικείμενον βαναύσων ὕβρεων, προσηνέχθη εὐλαβῶς πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του ὁρμήσαντα ἐπὶ τοῦ ξίφους αὐτοῦ. Ἡ ἀθώωσίς του, τέλος, εἶνε βεβαία. Συμφέρον θὰ ἦτο, ἡ κυρία Βερνιὲ νὰ δώσῃ σύντομον τέλος εἰς τὴν ἀνάκρισιν ταύτην, ἥτις ἤθελε προσηλωθῇ εἰς τὸν ἄλλον. Ἰδοὺ τί τὴν συμβουλεύω. Εἶνε μία τῶν βασιλισσῶν τῶν Παρισίων. Εἰσχωρεῖ πανταχοῦ. Ἂς ὑπάγῃ παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῆς δικαιοσύνης... καὶ ἂς τῷ ἐμπιστευθῇ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ πάλιν τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ζητῶ νὰ μάθω ποία εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Ὁ Βαροδᾶς θὰ ἐλευθερωθῇ καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ κοινοποιηθῇ. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν οὔτε θὰ τὴν συλλογίζωνται κἂν πλέον. Ἄλλως τε ἡμεῖς, διὰ τοῦ τύπου, γνωρίζομεν ἐν ἀνάγκῃ νὰ κάμνωμεν ἀγαθὰς πράξεις· καὶ ἐπιφορτίζομαι ἐγὼ νὰ ἐξηγήσω τὰ πάντα εἰς τὸ κοινόν, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσω τὴν ὑπόληψιν κανενός.

— Εἶσθε ἀγαθός ! εἶπεν ὁ κ. Πολλέ.

— Μὴ μοῦ κάμνετε πολλοὺς ἐπαίνους. Ἡ ὑπόθεσις μοῦ ἐκίνησε μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον, ὡς πᾶν παρισινὸν δρᾶμα. Ἄνευ ὑμῶν ἴσως ἤθελον ἀποπλανηθῇ Ἐγὼ σᾶς ὀφείλω εὐγνωμοσύνην.

. . . . . .

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἐδημοσιεύετο ἐν τῷ «Ἀγγελιαφόρῳ :

«Ἰδοὺ γεγονὸς παράδοξον καὶ σχεδὸν μοναδικὸν εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά. Ὁ κ. Βαροδᾶς εἶχεν, ὡς γνωστόν, κατηγορήσει ἑαυτὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ Χρηματιστοῦ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Ἄννης. Λοιπόν, ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἐρεύνης, εἰς ἣν εἶχεν ἀφοσιωθῇ ὁ ἀνακριτής, προέκυπτεν ἡ ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις τῆς ἄλλοθι παρουσίας τοῦ Βαροδᾶ, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐγκλήματος, χωρὶς ἄλλως νὰ κάμωμεν λόγον περὶ τοῦ ἀκεραίου χαρακτῆρος τοῦ τιμίου αὐτοῦ ἔργατου, ὅστις οὐδέποτε, εἴτε ἐκ τοῦ πλησίον, εἴτε ἐκ τοῦ μακρόθεν, ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοιούτων εἴδους ἀνθρώπων.

»Ἰατροὶ φρενολόγοι διωρίσθησαν, ἵνα ἐξετάσωσι τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τοῦ ψευδοενόχου· καὶ παρευθὺς ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ κ. Βαροδᾶς, ἕνεκα ὑπερβολικῶν ἐργασιῶν, διετέλει προσβεβλημένος ὑπ' ἐγκεφαλικῆς κρίσεως, ἀπαιτούσης τὴν προσωρινὴν αὐτοῦ εἰσαγωγὴν εἴς τι φρενοκομεῖον. Εἶνε βέβαιον ἄλλως τε ὅτι ἡ ὅλως παροδικὴ αὕτη κατάστασις ταχέως θὰ βελτιωθῇ, καὶ ἐντὸς μηνὸς ὁ σοφὸς καθηγητὴς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς μελέτας του.

»Ἄλλως τε δ' ἔχει ἤδη συνείδησιν τῆς καταστάσεώς του καὶ ἐδήλωσε τὴν ἔκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ ἐγκαθείρξει, ἥτις μένει δι' αὐτὸν ἀνεξήγητος. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν αὐτουργὸν τοῦ ἐγκλήματος, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο κατάδικός τις ἐπὶ ἑτέρῳ κακουργήματι, ὅστις δραστηρίως καταζητεῖται».

Τῇ δ' ἐπαύριον νέα σημείωσις διαφόρου φύσεως :

«Συνεπείᾳ τοῦ τρομεροῦ συμβάντος τοῦ προξενήσαντος τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της, ἡ κυρία Βερνιὲ κατέλιπε τὸ μέγαρον, ὅπερ κατῴκει μετὰ τοῦ συζύγου της, ὅπως ἐγκλεισθῇ ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλέους».

. . . . . .

Ὁ Βαροδᾶς, ὁ κατὰ δέκα ἔτη γεγηρακώς, πορεύεται κατὰ πᾶσαν πέμπτην καὶ διέρχεται τὴν ἑσπέραν παρὰ τῷ παλαιῷ φίλῳ αὐτοῦ Πολλέ. Ἀλλὰ τὸ βιβλίον τοῦ ζατρικίου ἐκλείσθη καὶ συνδιαλέγονται ἤδη περὶ τῶν νεκρῶν.

ΠΑΝ. Δ. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

Διήγημα

LÉON GOZLAN

ΠΥΡΕΤΟΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν Κλεοπάτρας Νικολαΐδου.

—

Νομίζω ὅτι ὑποφέρω ἀπὸ νόσον θανάσιμον καὶ ὅτι ἡ σύζυγός μου τὸ γνωρίζει· ἂν τοῦτο εἶνε ἀληθές, πῶς κατορθοῖ νὰ κρύπτῃ τόσον καλῶς τὴν θλίψιν της ;...

Ναί, εἶμαι πολὺ ἀσθενὴς καὶ ἀπορῶ πῶς δύναται νὰ ἐξαπατᾷ ἑαυτήν. Ἐνίοτε σκέπτομαι ἂν θὰ ἐθλίβετο διὰ τὸν θάνατόν μου... δὲν εἶνε πρώτη φορά, καθ' ἣν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου. Ἀπό τινος παρατηρῶ ὅτι ἤρχισα ἀκουσίως μου νὰ μελετῶ τὰς κινήσεις της, τοὺς λόγους της καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν σιγήν της...

Κατόπιν, εὑρίσκω ἐμαυτὸν ἀνάξιον τοιούτων σκέψεων. Πῶς ! διότι ἡ ζωὴ μ' ἐγκαταλείπει καὶ ἐκείνη ἐξ εὐσπλαγχνίας μοὶ κρύπτει τὰ δάκρυά της, ἐγὼ τὴν κατηγορῶ καὶ τὴν παραγνωρίζω !... Τοῦτο εἶνε ἄνανδρον... Συγχώρησόν μοι, ἀγαπητή μου Ἐρριέττα. Ἀλλὰ ἡ μορφὴ τοῦ Γεωργίου ἐμφανίζεται πάντοτε πρὸ ἐμοῦ...

Ὁ Γεώργιος, ὁ παιδικός της φίλος, ἐν ᾧ τοταύτην ἔχει ἐμπιστοσύνην. Σκέπτομαι ὅτι οὗτος βεβαίως θὰ τὴν ἐπαρηγόρει· τρόμος καταλαμβάνει τὴν ψυχήν μου, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐξουσιάσω τὸ πνεῦμά μου.

Ἴσως θὰ ἦτο καλὸν νὰ γράφω καθ' ἑκάστην ἑσπέραν πάσας τὰς κατὰ τὴν ἡμέραν παρατηρήσεις μου· καθ' ἣν στιγμὴν χαράττω αὐτάς, τὸ πάθος τὰς καθιστᾷ ἀφυσίκους καὶ ὑπερβολικάς· ἐν ἠρεμωτέρᾳ καταστάσει εὑρισκόμενος, θὰ δύναμαι ἴσως νὰ ἐπανορθῶ αὐτὰς καὶ ν' ἀποφεύγω οὕτω τὰς μισητὰς ὑπονοίας μου.

Χθὲς ὑπέφερον πλέον ἢ ἄλλοτε· ἡ Ἐρριέττα καθημένη πλησίον μου ἐρρέμβαζε· τὸ βλέμμά της ἦτο ἀφῃρημένον καὶ ἐφαίνετο σκεπτομένη τὸ μέλλον.

Αἴφνης ἐστράφη πρὸς ἐμέ· ἐπεθύμει ἄρά γε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὴν ζητήματος ἦτο πιθανή ; Συνήντησε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἠρυθρίασε. Τί ἐζήτει νὰ μάθῃ ; ἂν ἤμην καλλίτερον ἢ χειρότερον ;

Ἐν τούτοις μὲ περιποιεῖται μετ' ἀξιολατρεύτου ἀγαθότητος· ἀλλὰ δὲν ἐβαρύνθη ἐπὶ τέλους τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὃν ὁ πυρετὸς καταβάλλει ἀπὸ τοσούτων ἤδη μηνῶν ;

Ἐν τούτοις νομίζω ὅτι μὲ ἠγάπα· ἡ εἰλικρινὴς καρδία δίδει εὐκόλως πίστιν εἰς τοὺς ἄλλους ! ἰδοὺ ἀπεφάσισα, δὲν θὰ δώσω οὐδεμίαν περὶ τῶν φόβων μου ὑπόνοιαν· θὰ γράφω κρυφίως πάσας τὰς σκέψεις μου.

*
* *

16 Ἰανουαρίου.

Σήμερον τὴν πρωΐαν ἠκολούθησε τὸν ἰατρὸν μέχρι τῆς θύρας καὶ ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ· ὅταν ἐπέστρεψεν, ἐφαίνετο ἥσυχος ἂν καὶ ἠσθανόμην ἐμαυτὸν ὑπὲρ ποτε πάσχοντα.

Ὁ Γεώργιος εἶχεν ἔλθει τὴν προτεραίαν· ἔμεινεν ὀλίγον παρὰ τὸ παράθυρον καὶ τῇ εἶπε λέξεις τινάς, ἃς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιληφθῶ· κατόπιν ἐξῆλθεν, ἀλλὰ πρὶν ἀπομακρονθῇ τὴν εἶδον κάμνουσαν πρὸς αὐτὸν σημεῖον διὰ τῆς χειρός. Ἐν τούτοις, πάντα ὅσα γράφω δὲν δεικνύουσιν ἄλλο τι ἢ τὴν μεγάλην των οἰκειότητα.

*
* *

22 Ἰανουαρίου.

Ὑπάρχουν στιγμαί, καθ' ἃς βλέπων αὐτὴν τόσον νέαν, ὡραίαν καὶ ζωηράν, εὔχομαι ἵνα τὸ μέλλον της εἶνε μακρὸν καὶ εὐτυχές, ἔστω καὶ ἂν πρέπῃ νὰ θυσιάσω τὴν ζωήν μου δι' αὐτήν· ἀλλ' ἐνίοτε μὲ καταλαμβάνει ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἁρπάσω μετ' ἐμοῦ· ἀδυνατῶ νὰ ὑποφέρω τὴν σκέψιν ὅτι ἄλλος θὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά της καὶ θὰ ἐπαναφέρῃ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη της.

*
* *

30 Ἰανουαρίου.

Διατί μοὶ εἶπε σήμερον ὅτι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ἐνῷ ἄλλοτε τοσοῦτον εἶχεν ἐπιθυμήσει τοιαῦτα ; Φοβεῖται ἄρά γε μήπως κληρονομήσωσι τὴν ὑγείαν τοῦ πατρός των, ἢ μήπως θέλει νὰ ἐξαλειφθῇ πᾶν ἴχνος τοῦ συζύγου, ὃν ὀφείλει νὰ λησμονήσῃ ;

*
* *

1 Φεβρουαρίου.

Μὲ εὑρίσκει ἀγαθὸν καὶ ἀξιαγάπητον. Ἤμην ἄλλοτε τοιοῦτος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον. Μεθ' ὁποίας στοργῆς μὲ ἐβοήθησε

νὰ πλησιάσω εἰς τὸ κάθισμά μου· πόσον ἐλαφρὰ ἦτο ὅτον ἔτρεχε νὰ μοὶ φέρῃ ὑποπόδιον· μεθ' ὁποίας προσοχῆς ἐκτένισε τὴν κόμην μου· πόσον ἁβρὰ ἦτο ἡ χείρ της ὅταν ἤγγιζε τὸ μέτωπόν μου! Δεέταξε νὰ τῇ φέρωσι τὸ γεῦμά της πλησίον μου· οἱ μεγάλοι της ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐκ χαρᾶς, ἐγέλα ὡς παιδίον, ἦτο δροσερὰ ὡς ἡ νεότης. Θεέ μου, παράτεινον τὸν βίον μου, διότι θὰ ἦνε φρικῶδες νὰ τὴν ἐγκαταλίπω!

*
* *

4 Φεβρουαρίου.

Ἡ φίλη της κυρία δὲ Μοντὲ ἦλθε σήμερον. Εἶχον ἐγερθεῖ καὶ τὴν ἐδέχθη ἐν τῷ δωματίῳ μου· ἐθαύμασε πολὺ τὴν δι' ὠχρῶν ἀνθέων πεποικιλμένην πρασίνην ἐσθῆτά της. Τὴν παρεκάλεσα ν' ἀγοράσῃ ὁμοίαν.

— Ὤ, ὄχι! δὲν εἶνε τώρα καιρός, μοὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος

— Διατί;

— Ὅταν θὰ θεραπευθῇς, προσέθεσε διστάζουσα, θὰ ἐνασχοληθῶμεν περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ μας.

Μήπως νομίζει ὅτι δὲν θὰ θεραπευθῶ ποτὲ καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃ ἀνάγκην πεθίμου ἐσθῆτος;

*
* *

6 Φεβρουαρίου.

Σήμερον τὴν πρωΐαν ἐπροδόθη. Ἡ γραῖα μαρκησία τῇ εἶπεν ἀπερισκέπτως ὅτι ὁ Γεώργιος ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ.

— Ὄχι, ἀπήντησεν, ὡς ἂν ἦτο βεβαία περὶ τούτου.

— Λέγεται, ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα δὲ Πρινζέρ.

— Μίαν φιλάρεσκον, ὑπέλαβεν, ὡραίαν καὶ φιλάρεσκον, εἶνε ἀληθές.

Κατόπιν μετὰ πλείονος σοβαρότητος παρεκάλεσε τὴν μαρκησίαν νὰ τῇ διηγηθῇ πᾶν ὅ,τι περὶ τούτου εἶχεν ἀκούσει.

— Τέλος πάντων ἡ δεσποινὶς δὲ Πρινζὲρ θὰ ἦτο εὐτυχής, προσέθεσε, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος καλλίτερος τοῦ Γεωργίου· ἔχει τόσον πνεῦμα, τόσην εὐθύτητα, τόσον εὐγενῆ καρδίαν! Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν θὰ γείνῃ· θὰ τὸ ἐγνώριζον ἐγώ, ἡ παιδική του φίλη.

Ἡ ζωηρότης τῶν λόγων της κακῶς ὑπέκρυπτε τὴν θλίψιν της.

Κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας ἐφαίνετο σκεπτική, ὁ ὡραῖός της γέλως δὲν ἠκούσθη πλέον. Ἂν τὸν ἀγαπᾷ πόσον θὰ νομίζῃ ὅτι βραδύνω νὰ τὴν ἀφήσω.

*
* *

8 Φεβρουαρίου.

Ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν εἶδον· ἡ συνάντησις ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴν γραίας φίλης μου δὲ Πονκορέ· μ' ἐπαρουσίασαν εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις μὲ παρεκάλεσε νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τὰς ἑσπερίδας, ἃς κατὰ Παρασκευὴν ἔδιδεν· ἐντὸς ὀλίγου ἠράσθην τῆς Ἐρριέττης, ἀλλ' ἐδίσταζον νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της, διότι, ὅπως καὶ σήμερον, ἐζηλοτύπουν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· ἐκάλει ἑαυτὸν ἀδελφόν της καὶ τὴν ἠκολούθει πανταχοῦ.

Δὲν ἐλησμόνησα τὸ παρατεταμένον βλέμμα, ὅπερ τῇ ἔρριψεν, ὅταν τὴν εἶδεν ἐστεφανωμένην διὰ τῶν λευκῶν λεμονανθέων, οὔτε τὸν πλήρη δακρύων ἀποχαιρετισμόν του, ὅτε ἔκλεισε τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, δι' ἧς ἀπερχόμεθα ἐκείνη καὶ ἐγώ.

Ἤμην πλούσιος καὶ εἶχον τίτλους, ἐκεῖνος δὲν εἶχε τίποτε. Πῶς! κατηγορῶ τὴν Ἐρριέττην ὡς δυναμένην νὰ προβῇ εἰς πράξεις τοσοῦτον ταπεινάς· βλέπω ὅτι παραγνωρίζω τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματά της καὶ δὲν πρέπει νὰ θεραπεύσω τὸ σῶμά μου, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πνεῦμά μου.

*
* *

10 Φεβρουαρίου.

Ἡ μήτηρ της τὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸ θέατρον· δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀφήσῃ, ἐδέησε νὰ τὴν παρακαλέσω.

Διῆλθον θλιβερὰν ἑσπέραν.

Ἐν τούτοις χαίρω πολύ, ὅταν τὴν βλέπω διασκεδάζουσαν· ἐγεννήθη διὰ τὴν χαράν, ἡ διασκέδασις τὴν ἐξωραΐζει.

*
* *

11 Φεβρουαρίου.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἐν τῷ θεωρείῳ της, δὲν μοὶ τὸ εἶπε κατ' ἀρχάς· βραδύτερον ὅταν μοὶ τὸ εἶπεν ἐλαφρὸν ἐρύθημα διῆλθε διὰ τοῦ μετώπου της· οὕτω μοὶ ἐφάνη τοὐλάχιστον. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τὰς ἰδίας μου αἰσθήσεις, φρικιῶ ὁλόκληρος, ὅταν προφέρῃ τὸ ὄνομά του.

*
* *

18 Φεβρουαρίου.

Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἐνόησε τὴν ζηλοτυπίαν μου, διότι ἔρχεται σπανιώτερον· ἐντούτοις χθὲς ἦλθε καὶ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον. Ἱστάμεθα ἀμφότεροι πρὸ τοῦ κατόπτρου, παρὰ τὴν ἠλλοιωμένην μορφήν μου ἔλαμπεν ἡ ἰδική του, κοσμουμένη ὑπὸ μακρᾶς ξανθῆς γενειάδος· ἦτο πλήρης ρώμης καὶ ὑγείας. Τί ἄρά γε νὰ ἐσκέφθη ἡ Ἐρριέττα παραβάλλουσα ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους; Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦμην ὡραῖος! Παρετήρησα πρὸς τούτοις, ὅτι ὅταν ὁ Γεώργιος εἶνε ἐδῶ, ἡ σύζυγός μου φαίνεται ζωηρὰ καὶ ἧττον φυσική, μὲ παρατηρεῖ ἀνησύχως. Γίνομαι ἐνοχλητικὸς εἰς αὐτούς· ἐν τούτοις νομίζω ὅτι κατορθῶ νὰ κρύπτω καλῶς τὴν στενοχωρίαν μου.

*
* *

19 Φεβρουαρίου.

Ἰδοὺ οἱ ἴδιοι αὐτῆς λόγοι:

— Περιφρονῶ τοὺς λησμονοῦντας. Ἡ καρδία, ἥτις δύναται νὰ μεταβληθῇ εἶνε ἀναξία τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀγαπᾷν.

Τίνα ἄρά γε ἐσκέπτετο;

*
* *

20 Φεβρουαρίου.

Σήμερον ἔφερε μελανὴν ἐσθῆτα βελουδίνην, ἥτις τὴν καθίστα ὁμοίαν πρὸς νέαν χήραν, ἧς τὰ δάκρυα ἀρχίζουσι νὰ ξηραίνωνται καὶ ἡ καρδία νὰ ἐγκαταλείπεται εἰς νέας ἐλπίδας. Ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας μου. Κατὰ πρῶτον ἔψαλεν ἓν ᾆσμα θριαμβευτικόν, κατόπιν τὴν Stradella καὶ τέλος ἔψαλε τρίτον τι ᾆσμα μετὰ τοσαύτης θλίψεως καὶ περιπαθείας, ὥστε ἠνόουν καλῶς ὅτι ἔπασχεν, ὡς ἂν μοὶ τὸ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἡ ἰδία. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ κραυγάσω:

— Σιώπα, παρηγορήθητι, ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποθάνω καὶ θὰ μείνῃς ἐλευθέρα.

Φαίνεται ὅτι ὁ Γεώργιος ἀγαπᾷ τὸ ἁρμονικὸν τοῦτο παράπονον, διότι, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπε:

— Συνείθιζα ἄλλοτε συχνὰ νὰ ψάλλω τὸ παλαιὸν αὐτὸ ᾆσμάτιον· εἶνε πολὺ ὡραῖον.

Κατόπιν ἐγερθεῖσα ἔκλεισε τὸ κλειδοκύμβαλον.

*
* *

22 Φεβρουαρίου.

Ἡ Ἐρριέττα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀφεῖσα τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου ἀνοικτήν· μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τὸν θόρυβον βιαίως ἀνοιγομένης ἐπιστολῆς, ὑπ' ἀνυπομόνου χειρός. Μὴ δυνάμενος νὰ τὴν βλέπῃ συχνάκις τῇ γράφει ἐπιστολάς, ἐσκέφθην. Θὰ ἔδιδον τὸ πᾶν ὅπως δυνηθῶ νὰ τὴν συλλάβω· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ συγκρατηθῶ. Οὐδὲν ἐξευτελιστικώτερον τῆς δυσπιστίας· ἠρώτησα τὸν Ἰωάννην.... Μάλιστα, κατῆλθον μέχρι τῆς ταπεινῆς πράξεως τοῦ ν' ἀποταθῶ πρὸς ἕνα ὑπηρέτην, ὅπως μάθω τίς εἶχε δώσει τὴν ἐπιστολήν, τί ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιελάμβανε.

*
* *

28 Φεβρουαρίου.

Τῇ εἶχε δώσει ἓν κυνάριον, ὅπερ τὴν ἠκολούθει πανταχοῦ. Συχνάκις, ὅταν τὴν ἔβλεπον θωπεύουσαν αὐτό, ἠσθανόμην λύσσαν ὑπόκωφον καὶ τὸ ἀπώθουν ὅταν μ' ἐπλησίαζε· τότε τὸ ἐλάμβανεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐνδείξεως ὀργῆς· ἡ γλυκύτης αὐτῆς εἶνε ἀναλλοίωτος. Τὴν πρωΐαν ταύτην ὁ κύων ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν, ἔκρυψα τὴν χαράν μου πρὸ τῶν δύο δακρύων, ἅτινα ἐκείνη ἐν βίᾳ ἐσπόγγισε.

— Θὰ σοὶ δώσω ἕν, ἀκόμη μικρότερον.

— Δὲν θέλω πλέον σκύλους, μοὶ ἀπεκρίθη.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.